

Arrest

nr. 154 449 van 14 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 17 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DONCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Het in de aanhef vermelde bevel om het grondgebied te verlaten is de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"De heer/mevrouw(1), die verklaart te heten(1)

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2)" tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving/uiterlijk op 17/6/15 (1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Art. 7 al. 1-2 VW: legaal verblijf verstreken.”

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan de verzoekende partij geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Er mag geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu artikel 8 EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Verwerende partij vermag in haar nota niet vooruit te lopen op de behandeling van de grief betreffende artikel 8 EVRM door de Raad, om tot de onontvankelijkheid van het beroep te besluiten.

Bijgevolg moet de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota, worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoekster op: *“Schending van art. 7 Vr.W. 15.12.1980 gelezen in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, afgesloten te Rome op 4 juli 1950 (EVRM) en van het rechtszekerheidsbeginsel en schending van het evenredigheidsbeginsel als toepassing van het redelijkheidsbeginsel alsmede schending van de materiele motiveringsplicht gelet op art. 62 Vr.W. 15.12.1980;”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Met de bestreden beslissing schendt verweerster art. 7 Vr.W. 15.12.1980 gelezen in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, afgesloten te Rome op 4 juli 1950 (EVRM) en van het rechtszekerheidsbeginsel en schending van het evenredigheidsbeginsel als toepassing van het redelijkheidsbeginsel alsmede schending van de materiele motiveringsplicht gelet op art. 62 Vr.W. 15.12.1980 gelet artikel 7, eerste lid, 1° Vr.W. 15.12.1980 naar luid waarvan (eigen accentuering en cursivering) :

« Art. 7.

Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

kan of moet de Minister of zijn gemachtigde in beginsel aan VERZOEKSTER het bevel geven het grondgebied te verlaten in het geval hij in het Rijk verblijft zonder paspoort voorzien van een geldig visum maar dient verweerster hierbij afdoende rekening te houden met de rechtsbescherming geboden door art. 8 EVRM.

Het art. 8 EVRM heeft een directe werking is van rechtstreeks toepassing in de Belgische rechtsorde.

6. De kern van het grondrecht op bescherming van het privé-leven bestaat erin dat het individu de vrijheid wordt gegeven om menselijke contacten en sociale banden uit te bouwen. Het grondrecht op bescherming van het gezinsleven vormt een specificering van deze vrijheid.

Het grondrecht stelt een plicht in voor de overheid om zich van inmengingen in het gezinsleven te onthouden.

Betreffende de notie gezinsleven – Het begrip family life in art. 8 EVRM is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsstaten moet worden geïnterpreteerd.

Een gezinsleven de iure is geen noodzaak. Het grondrecht bestaat voor een wettelijke en natuurlijke familie. Immers, de tekst van art. 8 EVRM beschermt het gezinsleven zonder meer, en maakt geen onderscheid tussen een legitieme of niet legitieme familie.

Het Europese Hof geeft een evolutieve interpretatie aan het begrip, hetgeen bijgevolg leidt tot een meer tijdsgebonden, ruimere interpretatie van de notie tot gevolg. Ingevolge het arrest Marckx t. België wordt art. 8 EVRM geïnterpreteerd in het licht van de omstandigheden van deze tijd en de term familieleven wordt daarom ook toegepast op niet klassieke (lees buitenhuwelijkse) gezinssituaties. Het huwelijk is een voorbeeld van het gezinsleven, geen synoniem.

7. Dat verzoekster gehuwd is met haar partner [M.B.] en zij samen wonen op het adres te [...].

Dat zij aldus een familieband hebben, met de bedoeling een duurzame levensgemeenschap op te bouwen.

Dat tegen het voormelde huwelijk nooit enig bezwaar is gekomen, dat ook van een schijnhuwelijk geen sprake kan zijn.

Dat aldus zeker gesproken kan worden van de notie gezinslevens, gewaarborgd in het verdrag.

8. Betreffende de verwekking (niet geboorte) van het kind – Ingevolge het arrest Kroon and others v. Netherlands (1994) neemt het Hof een band van gezinsleven aan tussen de verwekker en een kind, zonder na te gaan of de man zich bekommert om zijn kind.

In casu is de heer [M.B.] wel degelijk bezorgd om zijn kind en wil het nodige doen teneinde het kind de verwachte (financiële) zorgen, zodat de toepassing van art. 8 EVRM, geenszins problemen kan opleveren.

Dat het kind verwacht wordt dd. 17.11.2015 en daarna zal opgenomen worden in de familie [B.-G.].

Straatsburg erkent dat, gelet op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, de terugwijzing van een persoon uit een land waar zijn familie woont, verdragsonverenigbaar kan zijn.

Opdat een vreemdeling zich kan beroepen op art. 8 EVRM moet er sprake zijn van een voldoende hechte band, zoals beschreven onder de notie gezinsleven, wat in casu het geval is.

Daarnaast merkt het Hof op dat ook rekening moet gehouden worden met de belangen van de andere gezinsleden.

Indien verzoekster wordt gerepatrieerd naar de Portugese grens, is de kans minimaal dat zij en haar vriend ooit een volwaardig familieleven kunnen starten. De vader zal niet aanwezig zijn bij de geboorte van zijn eigen kind. Bovendien zal het voor het ongeboren kind bijzonder moeilijk worden ooit een socio-affectieve band op te bouwen. Hij zal steeds een vaderfiguur in zijn leven moeten derven.

9. Zodoende kan verweerster zich in de bestreden beslissing niet dienstig beroepen op het louter ontbreken van de in art. 2 Vr.W. bedoelde documenten om het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.05.2015 te motiveren, zonder hierbij rekening te houden met het verdragsrechtelijk beschermde gezinsleven van VERZOEKSTER waarvan zij zich terdege bewust is,.

Immers, dient een huwelijk naar Belgisch recht ten laatste voltrokken worden uiterlijk 6 maanden na de 14de dag na de huwelijksaangifte. Is het huwelijk niet voltrokken binnen die termijn, dan moet er een nieuwe huwelijksaangifte gebeuren en zal wederom het verblijf met het oog daartoe aan VERZOEKSTER worden geweigerd!

Derhalve is de bestreden beslissing tevens in strijd is art. 7 Vr.W. 15.12.1980 gelezen in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, afgesloten te Rome op 4 juli 1950 (EVRM) en met het evenredigheidsbeginsel als toepassing van het redelijkheidsbeginsel alsmede schending van de materiele motiveringsplicht gelet op art. 62 Vr.W. 15.12.1980, aangezien verweerster met dit alles geen rekening houdt bij het nemen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is in strijd met art. 7 Vr.W. 15.12.1980 gelezen in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, afgesloten te Rome op 4 juli 1950 (EVRM) en met het evenredigheidsbeginsel als toepassing van het redelijkheidsbeginsel alsmede schending van de materiele motiveringsplicht gelet op art. 62 Vr.W. 15.12.1980 en dient ook om deze redenen te worden vernietigd.”

3.2. Waar verzoekster de schending van artikel 8 EVRM aanvoert, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er diende in de bestreden beslissing dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM, tweede lid te worden gemaakt. Alleszins houdt artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

3.3. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.4. Verzoekster toont niet aan dat het leiden van een gezinsleven met haar echtgenoot in hun beider land van herkomst bijzonder moeilijk of onmogelijk zal zijn. Verzoekster, die vanaf een onbekend tijdstip in België verblijft, die in maart 2015 in België gehuwd is en waarbij uit de beschikbare gegevens geen legaal verblijf in België blijkt, toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die er in se in bestaan alhier een gezinsleven dat is ontstaan tijdens illegaal verblijf verder te kunnen leiden en minstens vanuit België daartoe gerechtigd te worden en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen respecteren van de verblijfsreglementering anderzijds. Gelet op de bovenvermelde omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken geldt er geen positieve verplichting voor de verwerende partij om verzoekster op het grondgebied te laten vertoeven.

3.5. De Raad wijst er nog op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragssluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing): een afgewezen asielzoeker "could not at any time reasonably expect to be able to continue his family life in the Netherlands").

3.6. Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt niet in dat verzoekster gedwongen verwijderd wordt en houdt evenmin in dat zij voorgoed gescheiden wordt van haar echtgenoot. Het verhindert niet de afgifte van een visum gezinshereniging als voldaan wordt aan de voorwaarden. Het verhindert evenmin

de aanwezigheid van haar echtgenoot bij de geboorte van hun kind. Desgevallend kan de verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten worden gevraagd.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA